

Det Anarkistiska Biblioteket

Los Solidarios

Miguel Iñiguez

Miguel Iñiguez
Los Solidarios

christiebooks.com

Översatt från *"Extracts from a Historical Encyclopaedia of Spanish Anarchism"*,
christiebooks.com

sv.anarchistlibraries.net

Enormt berömd anarkistgrupp ihopsatt i Barcelona 1922.

I själva verket var Los Solidarios ett nytt namn på den förut existerande Crisolgruppen (som hade kopplingar till gruppen Los Justicieros) bildad i Zaragoza, vars viktigaste förkämpar flyttade till Barcelona där deras numerär stärktes av andra militanter som bodde i Katalonien. I augusti 1922 möttes Durruti, Ascaso, Suberviela, Torres Escartín och Campos i Barcelona och tog kontakt med några CNT-militanter, särskilt från Träarbetarsyndikatet, tills gruppen Los Solidarios slutligen tog form i oktober: F. Ascaso, Durruti, Torres Escartín, A. Miguel, Suberviela, Brau, Manuel Campos, García Oliver, Aurelio Fernández, Ricardo Sanz, Antonio el Toto och García Vivancos. Över åren skiftade gruppens sammansättning (några medlemmar dog och andra anslöt sig). Den hade en mäktig infrastruktur och gott om hjälptrupper: Julia López, María Luisa Tejedor, Pepita Not, Ramona Berni, Mas, A. Martín, Palau, Flores, Ballano, María Ruis, Boada, H. Esteban, P. Martín, J. Blanco, Pérez Combina, Batlle, Sosa, etc. Senare anslöts gruppen av Antonio Ortiz (1926) och Jover (också under diktaturen). Dess syfte var att stå emot pistoleros, hålla CNT:s struktur intakt och skapa en anarkistisk federation på halvön. För detta planerade de utrotandet av de mest framträdande antiarbetar-ledarna (Regueral, Soldevilla, Anido, Arlegui, Coello, Bugallal, Languía..) och i flera fall lyckades de: García Oliver och Ascaso avrättade Languía i Manresa (1923), Suberviela och el Toto gjorde slut på Regueral i León och Torres Escartín och Ascaso dödade kardinal Soldevilla i Zaragoza. De var också med och samarbetade vid mordförsöket på Dato (finansierade försvaret av Nicolaus och Mateus), sammankallade en anarkistkongress som sådde fröna till FAI. Durruti, Ascaso och Aurelio Fernández valdes av den kongressen att bilda en sambandskommitté.

De var ursprungligen dåligt beväpnade men hade snart byggt upp ett helt nätverk av vapengömmor med granater och gevär, allt under Braus försorg, i Barcelona och däromkring; en del av denna utrustning köptes i Eibar (oktober 1923) med bytet från ett rån mot Banco de España i Gijón (september 1923) – en operation med hemska konsekvenser genom att den kostade Brau livet och följdes av gripandet av Torres Escartín som senare blev vansinnig. Efter att Primo de Riveras diktatur införts korsade flera gruppmedlemmar gränsen till Frankrike och satte ihop en revolutionskommitté mot diktaturen och den var i hög grad ansvarig för de olycksaliga episoderna med Vera de Bidasoa och Atarazanaskasernerna (1924), samt fritagningen av Ascaso från fängelse i Zaragoza. Förföljelse mot gruppen trappades upp, särskilt av Anido, och vågen började vändas mot dem: en vapengömma upptäcktes i Pueblo Nuevo; Suberviela, Campos, Aurelio Fernández och Domingo Ascaso omringades (i mars

1924), vilket ledde till de första tvås död och gripandet av Fernández. Under åren som följde var gruppen skingrad fram till republikens ankomst, då den kunde omgrupperas efter en period av meningsskiljaktigheter mellan Ascaso/Durruti och García Oliver/A. Miguel/García Vivancos. På sommaren 1931 var de tillsammans igen (det hölls ett möte med García Oliver, Ascaso, Durruti, Jover och Sanz) och någon tid senare gick de med i FAI som Nosotrosgruppen och skaffade sig några nya lagrar; de var direkt inblandade i den tidens mest framstående episoder (resningarna 1932 och 1933, den revolutionära gymnastiken, massor av massmöten och möten), med de ofrånkomliga fängelsevistelserna. Under republiken hade de mycket stort inflytande och många såg dem som härskare över CNT. När inbördeskriget startade 1936 hade de alla framskjutna poster i miliserna och i regeringen.

Inte ens när de hade ett eget organ, Crisol, var de särskilt bemärkta inom teori och doktrin; inte heller tycks de ha dragit jämnt i denna fråga (sålunda tillskrivs vanligen García Oliver att ha intagit en anarkobolsjevikisk linje som inte delades av Ascaso och Durruti, kanske på grund av deras tidiga död). I vilket fall tycks det enda säkra vara att García Oliver var deras mest kända talesman och hans resonemang kan sammanfattas som följer: betoning på klasskampen och faistalinjen mot treintas och syndikalisternas reformism, upprättandet av en revolutionär armé (som de identifierade som den centralt kontrollerade medlemskåren), gripandet av makt (inte statsmakt, utan insurrektionell makt, vilket vill säga samlandet av de federerade revolutionskommittéerna för att säkerställa revolutionär ordning och upprätthålla frihet och folkets initiativ).